

5 December 2004,

Zie ginds komt de stoomboot,

We hebben absoluut geen Sinterklaas gevoel; Nederland is ver weg en hier is het loeiend heet. We hebben overigens wel pepernoten bij ons en deze week hebben we een keer chocolade gegeten om nog enigszins een oer-Hollands gevoel op te wekken. Het was vanochtend al weer vroeg dag; Leon werd rond 06:00 wakker en kroop door onze slaapkamer. Ondanks dat het lopen beter gaat is momenteel het kruipen nog steeds een favoriete aangelegenheid. We wonen, net als in Zambia, ook dicht bij de kerk. In alle vroegte horen we de kerkleden zingen. Nu niet a capella maar met een keyboard als orgel. Er schijnt een jeugdconferentie te zijn waarvan één van de jeugdleden een keyboard heeft meegenomen. Op zich geen achteruitgang maar als ze een versterker er bij zetten die half opgeblazen is dan is het net niet leuk meer. Om tien uur zijn we naar de kerk geweest met Leon. Op zich ook al een hele belevenis. Lekker swingen in de gereformeerde kerk. Simone en ik vragen ons af hoe in Zuid-Afrika de diensten er van de morgenstond gemeente er uit zullen zien. Tijdens de preek van een plaatsvervangend spreker horen we tussen de Xhosa door af en toe Engelse kreten als 'God is onze Heer, amen' en 'Prijs de Heer!'. We verlangen er naar om beter de lokale taal te leren. Leon loopt lekker door de kerk heen, sloopt bijna het keyboard alsof hij zijn vaders gedachte kan lezen en kruipt onder de banken door. Om elf uur hebben we het met Leon gehad en zijn we weggegaan.

Onze eerste week zit er hier op. Omdat we maandag nog steeds startproblemen met de auto hadden hebben we aan de vriend van Milja gevraagd of hij er naar kon kijken. Hij kon ook niets vinden maar heeft wel een beetje aan de bedrading lopen rommelen. Dat is tot nu toe de beste oplossing omdat de auto hierna gewoon goed start. Toen hij hoorde dat ik een 'mechanic' was keek hij wel even raar op dat ik het niet zelf had kunnen vinden. Toen toch maar even het principe van een startmotor uitgelegd. Gelukkig kende hij alleen maar de praktische kant van dit onderdeel zodat we toch nog wat informatie konden uitwisselen. Dezelfde dag zijn we nog naar de dichtst bijzijnde stad Umtata geweest en hebben we boodschappen gedaan. Een hele belevenis. Sowieso kende we de

stad niet en moesten we via een plattegrond de weg zien te vinden. We gingen eerst op zoek naar een bank om een account te openen. Dat lukte niet omdat Simone nog geen definitief contract heeft en zonder dat papertje is een eigen bankrekening niet mogelijk. In de tussentijd ben ik nieuwe banden onder de auto laten zetten zodat we met een gerust hart op gravel kunnen rijden. Daarna zijn we boodschappen gaan doen en gingen we weer terug naar het ziekenhuis.

Dinsdag was een rustige dag voor het eerst. We dachten uit te slapen maar Leon had daar andere ideeën over. Vicky kwam 's middags langs om kennis te maken. Ze was al eerder door Milja aanbevolen omdat ze bij andere doktersgezinnen had gewerkt. Dat is handig omdat ze dan beter onze situatie kent. Ze komt elke dag, maakt schoon en past op Leon voor EUR 62,50 per maand. We denken nog wel eens terug aan de kinderopvangregelingen in Nederland. We proberen het hier maar niet uit te leggen. Verder hebben we met z'n tweeën het huis door gelopen en een lijst gemaakt wat er allemaal moet gebeuren en ik kan je vertellen dat is heel wat! Vanwege het vroeg opstaan van Leon gingen we 's avonds gewoon wat eerder slapen.

De volgende ochtend komt Vicky al. We hadden de wekker maar niet gezet en zo zul je zien; we worden veel te laat wakker en zitten pas om 07:45 aan tafel. We zitten nog te eten als Vicky binnenkomt. Ze neemt rustig plaats op een stoel en wacht totdat we klaar zijn met eten. Voor Simone is het haar eerste dag in het ziekenhuis. Zelf neem ik de tijd om alle gebreken van het huis in kaart te brengen en te bedenken wat ik er mee zal gaan doen. Simone loopt mee met de Cubaanse arts en leert zo het ziekenhuis kennen. Omdat Leon aan Simone haar afwezigheid

moet wennen, werkt ze niet de hele dag. Dat is ook wat; Sinds we hier zijn heeft Leon alleen ons als vaste personen om zich heen gehad. Telkens weer andere mensen op een andere plaats. Vooral tijdens de reis was hij 's nachts vaak onrustig omdat hij weer in een andere plaats sliep. Om die reden hebben we de reis versneld en waren we binnen drie dagen in het ziekenhuis. In de auto slaapt Leon veel. Dat is er lekker. Na een uurtje of drie, vier slapen in de auto ging Simone even achterin zitten om met hem te spelen. Daarna werd hij meestal wel weer rustig en ging hij weer slapen. Nu we hier zijn proberen we de regelmaat terug te brengen en moet hij weer leren dat wij ook niet altijd in de buurt zijn. We hopen dat Vicky goed met hem kan opschieten zodat hij er een nieuw maatje bij heeft.

Donderdag zijn we met de boodschappenlijst naar Umtata geweest. Weer de hele dag rondrijden, wachten en spullen voor het huis kopen. Nu probeerden we ook een vaste telefoonlijn aan te vragen zodat we kunnen internetten; zoiets kost je een halve dag met formulieren invullen e.d. Bij het loket horen we dat er weer allerlei verklaringen nodig zijn die we nog niet hebben. In de auto worden we gebeld (mobiele telefoons zijn geweldige uitvindingen hier!) door de administrator of health; ze vraagt wanneer Simone kan beginnen. We hebben maar even uitgelegd dat Simone al begonnen is. Ze zal (op z'n Afrikaans?) haast maken met het contract.

Vrijdag gaat Simone weer naar het ziekenhuis. Niet zo lang want er is maar één arts aan het werk en die heeft het te druk om de hele dag al haar vragen te beantwoorden, want het is toch wel heel anders werken dan in Nederland. Vicky is op tijd en we hebben al gegeten als ze komt. Vanaf vandaag zal Vicky ook 's middags bij ons thuis eten. We hebben speciale boodschappen gedaan omdat zij liever rijstpap eet met een prutje (groente) Tijdens het middageten krijgt ze een telefoontje dat haar broer overleden is. Hij was al lange tijd ziek en was onderweg naar ons ziekenhuis omdat het steeds slechter ging. Tijdens de rit is hij overleden. We geven haar alle tijd om het een en ander te regelen. We horen dat haar moeder al zeker tien kleinkinderen heeft om te verzorgen. Simone en ik zullen er aan moeten wennen dat aids het dagelijkse leven hier behoorlijk verstoort. Misschien is het nog erger dan destijds in Zambia omdat we nu bijna vijf jaar verder zijn en meer mensen ziek zijn geworden. Nadat afgelopen dinsdag het stuk over Milja in Nederland bij Netwerk is uitgezonden begrijpen jullie misschien beter waarom wij hier zijn. We wonen trouwens in de buurt van de "TB-ward" waar de tuberculosepatiënten en ook veel aids-patiënten liggen. We hebben het transport van het mortuarium (zie foto) al regelmatig voorbij zien komen. Eén keer ging het mis en reed de kar van het pad af de berm in en viel om – gelukkig was het op de heenweg en lag er dus nog niemand op...

Zaterdag besluiten wij om naar een project te gaan aan de kust. Daar heeft de vriend van Milja samen met een andere blanke Zuidafrikaan een backpackerslodge opgezet. Met de constructie dat backpackers daar vrijwilligerswerk kunnen doen en voor hun overnachting betalen. Ze helpen nu voornamelijk met het opbouwen van de lodge zelf maar sommigen geven al Engelse les in een school in de buurt. Dat is wel nodig omdat Engels in de regio van Transkei nauwelijks gegeven wordt op scholen. Dat verklaart misschien ook wel de achterstand in toerisme in deze streek. De backpackers betalen wel voor hun overnachting zodat met dat geld ook andere projecten bekostigd kunnen worden. Het project is opgebouwd door een non-profit organisatie. Ze hebben mij gevraagd om daar aan deel te nemen. Zelf denk ik dat het goed is om dat te doen. Zo neem ik deel aan een bestaande organisatie die al kennis en ervaring heeft met het werk hier. Inmiddels heb ik al wat plannen in mijn hoofd en wil ik die binnenkort gaan uitwerken. Leon gaat aan de prachtige, ongerepte baai bij de lodge voor het eerst de zee in (Indische Oceaan). Het water is heerlijk en Leon vermaakt zich goed: het ene moment kruipt hij achter het teruglopende water aan en vervolgens wordt hij overspoeld door een volgende, wat grotere golf. Hij snapt het nog niet helemaal en na een paar flinke golven over zijn hoofd kruipt hij het strand maar weer op en houdt het voor gezien. We zijn trouwens alledrie dik ingesmeerd met factor 30 zonnebrandcrème en gelukkig zijn we inderdaad niet verbrand. De rit terug naar huis is ook weer prachtig, zie ook de foto die hierbij staat.

Zo is de week voorbij gegaan en sluiten we af met een lokaal wijntje. We denken aan alle dingen die gaan komen en wat we achter ons gelaten hebben. Hier in Canzibe zijn ze er van overtuigd dat we hier blijven. Zeker als je alles in Nederland verkocht hebt. We zwijgen en denken aan Nederland en genieten van het mooie uitzicht.

Zie ginds komt de containerboot met onze spullen eindelijk aan

Groeten,
Simone, Arjan en Leon.